

عنوان مقاله:

تاملی در برهان مسامته

محل انتشار:

دوفصلنامه حکمت معاصر، دوره 7، شماره 2 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

مهزاد حجازی - دانش آموخته کارشناسی ارشد ادیان و عرفان اسلامی دانشگاه آزاد تهران

علیرضا کهنسال - دانشیار دانشگاه فردوسی مشهد

خلاصه مقاله:

یکی از برهانهای اثبات تناهی ابعاد، برهان مسامته است. برخی از بزرگان مانند خواجه آن را نپذیرفته‌اند و برخی چون صدرالمتهین آن را استوار یا فتهاند. اساس برهان بر تقاطع میان دو خط نامتناهی یا یک خط متناهی با یک نامتناهی موازی است که یکی از آنها در چرخشی به سوی خط نامتناهی با آن تقاطع می‌یابد. با انکار حالت تقاطع و خروج از توازی، به طریق خلف، محالی رخ میدهد که سبب آن؛ فرض بعد بینهایت است. امتناع چنین تقاطعی به سبب فقدان نخستین نقطه تماس در بعد بینهایت است؛ یا از آن رو که مسامته حادث است و حادث به آغازی نیازمند است. نویسندگان برهان را از حیث منطقی استوار می‌بینند، اما به سبب انحنای فضا، حالات دو خط بر خلاف صفحه منحصر به توازی و تقاطع نیست؛ از این رو دلیل مسامته در فضای واقعی قابل اجرا نیست و با این استدلال تناهی ایعاد اثبات نمیگردد.

کلمات کلیدی:

مسامته، زاویه، آن، زمان، تقاطع، توازی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/795740>

